

ΑΠΟ ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ ΝΤΕ ΣΑΜΟΥΑ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ

ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ

(Συνεχίζεται εκ του προηγούμενου)
Θά φύγουμε μακριά, θά πῶμε νά βρούμε τόν ἥλιο, τὸ αἰώνιο καλοκαίρι, στὴν ἔμορφη Ἰταλία, στὴν γαλανὴ Ἑλλάδα, στὴν ἡλιοπλημμυρισμένη Αἴγυπτο...

Ἔμμαι εὐχαριστήενος ἀπ' ὅλα, νοιώθω τὸν ἑαυτὸ μου εὐτυχισμένο καὶ εὐχαριστῶ τὸ Θεὸ γι' αὐτό...

Ἦρθε ἡ οἰκονόμος κι' ἔφερε τίς βαλίτσες. Μοῦ εἶπε πὼς κάποιος ἀγνωστος κύριος πῆγε καὶ μὲ ζήτησε στὸ σπίτι. Τοῦ ἀπήντησε πὼς λείπει σὲ ταξίδι, ὅπως τῆς εἶχα συστήσει...

Ποῖος δὲν ἦταν τῆς ;
Κανένας ἀστυνομικός ; Νὰ τὸν παρέσυρε ἡ ἀπελπισία του σ' αὐτὴ τὴν ἀπερισκεψία τὸν Ἐρνέστο, ὥστε νὰ ζητήσει τὴν βοήθεια τῆς ἀστυνομίας ; Ἡ οἰκονόμος ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι μ' ἀμάξι, ἀφοῦ βεβαιώθηκε ὅτι δὲν τὴν παρακολοῦθε κανεὶς. Τὴν συμβούλευσα νὰ προσέξῃ τὸ σπίτι ὅσο νὰ γυρίσουμε καὶ νὰ μὴ μοῦ γράψῃ ἀν δὲν τῆς γράψω ἐγὼ κι' ἂν δὲν τῆς ὑποδείξω σὲ ποιὰ διεύθυνση θά μοῦ στέλνει τὰ γράμματα τῆς.

Πάντως δὲν πρέπει ν' ἀργολογῶ. Ἄν ὁ Ἐρνέστος κατέφυγε στὴν Ἀστυνομία θὰ μοῦ ἀρτίζουν τὴν ἀγαπημένη μου μέσα ἀπὸ τὰ χέρια μου !... Πρωτῶ νὰ γίνω κομματια παραδὸν νὰ τὴν ξαναχάσω πάλι...

Κανεὶς δὲν ἔχει, εὐτυχῶς, τὸ καταφύγιό μας. Ὁ ξενοδόχος εἶνε γνωστός μου. Μοῦ ὑποσχέθηκε νὰ κρατήσῃ μυστικὴ τὴ διαμονή μου στὸ ξενοδοχεῖο του. Ἔτσι δὲν ἔχω νὰ φοβῶμαι τίποτε ἀπολύτως...

Ἄρκει μόνον νὰ μὴ μᾶς συμβῆ κανένα ἀπρόοπτο στὸ σταθμό...

Στὴν Λιάνα δὲν θά πῶ τίποτε γιὰ νὰ μὴν τὴν φοβήτω. Ἐπίσης θά φροντίσω νὰ φτάσω σιὸν σταθμὸ τὴν τελευταία στιγμή τῆς ἀνχωρήσεως τοῦ τραίνου. Θά προηγηθῶ σὲ ἔχθροιστὸ ἀμάξι καὶ θά συστήσω στὴν Λιάνα νὰρχεται κατόπι μου.

Ἔτσι θάμιαστε ἀπολύτως ἀσφαλεῖς. Ἄλλωστε ποὺς θά φανταστῆ ὅτι πρόκειται νὰ ταξειδέψουμε ;...

Εἰδοποιήσα τὴ Λιάνα νὰ εἶνε ἑτοιμὴ. Σὲ λίγο ἀφήνουμε τὸ Παρίσι. Ἔτσι θ' ἀποφύγουμε μιά γιὰ πάντα τοὺς διαρκεῖς φόβους, τίς ἀγωνίες, τὰ χτυποκάρδια...

Εἰδοποιήσα νὰ φέρουν ἓνα ἀμάξι κι' ἓνα αὐτοκίνητο γιὰ τίς βαλίτσες. Ἡ Λιάνα θά ῥθῆ κατόπι ἀπὸ μένα.

Ὁ ἴδιος ὁ ξενοδόχος θά τὴν συνοδεύσῃ γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο. Ἔτσι θά εἶμαι ἐντελῶς ἡσυχος...

(Ἀπ' τὸ Ἡμερολόγιο τῆς Λιάνας Σαβᾶς) — Ἄντιο ! Ἄντιο γιὰ πάντα. Παρίσι. ἀγαπημένα μου πρόσωπα !...

(Στὸ τραῖνο)

Πόσο ἐλεύθερα ἀναπνέω !...

Ἡ καρδιά μου εἶνε ἡσυχῆ.

Μ' ὄλους τοὺς φόβους τοῦ Ζὰκ δὲν μᾶς συνέβη τίποτε τὸ ἀπρόοπτο στὸν σταθμό.

Ὁ Ἐρνέστος μᾶς φαντάζεται στὸ Παρίσι. Μόλις μάθῃ ὅτι ἐφύγαμε θά ξαφνιαστῆ. Ἄρκει νὰ μὴ τρέξῃ κατόπι μας.

Ὅταν τὸ τραῖνο ξεκίνησε ἐννοίωσα ἓνα γοργὸ παράξενο χτυποκάρδι. Ὁ Ζὰκ μοῦ εἶπε ἀγοράσει ἓνα μπουκέτο λουλούδια. Ἐχρυσὰ μέσα σ' αὐτὰ τὸ πρόσωπό μου γιὰ νὰ μὴ φανῆ ἡ ταραχὴ μου.

Ἐφεύγαμε πειά...

Ἐβγάλα τὸ κεφάλι μου ἔξω ἀπ' τὸ παράθυρο τοῦ βαγονιοῦ κι' ἀποχαιρέτησα ἀνεμίχωντας τὸ μαντῆλι μου, ὅ,τι ἀγαπητὰ ἀφῆρα πίσω, τὸ Παρίσι, τὴν παλιὰ μου ζωὴ, τὰ βάσανά μου, τίς λύπες μου, ἐ-

μ' ἔβαλε νὰ καθήσω πλάι του καὶ προσπάθησε νὰ μὲ παρηγορήσῃ. Ἐκλαιγα σὲν μικρὸ παιδί...

Ἡ συγκίνησι μ' ἔπνιγε.

Ὁ Ζὰκ μοῦ πῆρε τὰ χέρια στὰ δικά του κι' ἄρχισε νὰ μοῦ μιλᾷ μὲ γλυκεῖα φωνή, γεμάτη καλωσύνη :

— Ἀγαπημένη μου !... Κλαίεις !... Μὰ γιὰτί ;... Μετάνοισες μήπως ; Θέλεῖς νὰ γυρίσουμε πίσω ;

Τὸν κτύπησα στὰ μάτια καὶ τοῦ ἀπάντησα :

— Ὅχι Ζὰκ... Μὴ μὲ παρεξηγῆς. Ἦθελα νὰ φύγω μαζὺ σου, τὸ ἤθελα τόσο... Δὲν κλαίω γιὰτί μετάνοισες. Κλαίω .. νο... δὲν ξέρω καὶ γὼ γιὰτί... Ἦταν μιά ξαφνικὴ συγκίνησις. Τώρα πειὰ εἶμαι ἡσυχῆ. Κῦταξε με...Γελῶ...

— Εἶσαι πειὰ ἡσυχῆ, ἀγάπη μου ;

— Ναι Ζὰκ... Ἐντελῶς ἡσυχῆ...Μὴν ἀνησυχῆς...

— Εἶσαι εὐχαριστημένη ;

— Πολύ... Σ' ἀγαπῶ !.. Σὲ λατρύω !...

Ἐμείνανε ἔτσι ἀκουμπισμένοι ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλο, χειροπιασμένοι, χωρὶς νὰ μιλοῦμε...

Εἶχαις ἀφήσει πειὰ πίσω τὸ Παρίσι. Ἐφεύγαμε, ἐφεύγαμε μακριά... Ἔξω ἀπ' τὸ παράθυρο τὰ τοπεῖα περνοῦσαν σὲν σὲ κινηματογραφικὴ ταῖνια.

Πῆρα ἔξαφνα τὸ ἡμερολόγιό μου, τὸν ἀχώριστό μου αὐτὸ σύντροφό, κι' ἄρχισα νὰ γράφω τίς γραμμές αὐτές...

Καὶ τὸ ἤθελα τόσο... φεύγει... Ἄντιο παλιὰ μου ζωὴ... ἄντιο !...

(Ἀπ' τὸ Ἡμερολόγιο τῆς κομησίας Ρ...)

(Μεσημέρι)

Ἦλθε σπύτι ὁ κ. Σαβᾶς. Ἦταν περισσότερο ἀνήσυχος, φαινόταν σὲν τρολλός. Βλέποντας τὴν κατάστασί του αὐτὴ σκέφτηκα νὰ τοῦ τὰ πῶ ὅλα. Ἦσως ἔτσι θά τὸ ἔπερνε ἀπόφασι καὶ θά ἡσυχάζε. Μὰ δὲν τόλμησα... Τὰ μάτια του σπιθόβολοσαν ἀγρία. Ἡ φωνή του ἦταν ὑπόκωφη. Τα χέρια του τρέμανε νευρικά...

— Δὲν ἐμάθθατε τίποτε ! τὸν ρώτησα.

— Ὅχι κόμησση, μοῦ εἶπε. Ἡ Λιάνα δὲν ἐγύρισε σπίτι. Τὴν ἐπερίμενα ὅλη νύχτα. Τὴν ἐπερίμενα ἀγουπνος, σὲν τρελλός, ἀπελπισμένος, ἀθῆμος, θλιβερὸς, ἐρημος, ναι, ναι, ὅλη νύχτα...Δὲν κοιμήθηκα καθόλου.Καὶ δὲν θά ἡσυχάσω ἀν δὲντὴν βρῶ. Μ' ἔννοεῖτε κόμησση ; Εἶμαι ἀποφασισμένος νὰ τὴν πάρω πίσω στὸ σπίτι, ὁ ἰδιόποτε κι' ἂν συμβῆ. Θά σκοτώσω ἐκεῖνον ποὺ θά τολμήῃ νὰ μοῦ ἀντισταθῆ !...

— Μὴ παραφέρεσθε κ. Σαβᾶς. Ὅλα θά τελειώσουν ἴσως ὅπως τὸ θέλετε...

— Θά τελειώσουν ; Εἶμαι βέβαιος γι' αὐτό. Δὲν ἐννοῶ νὰ ὑποχωρήσω κόμησση. Δὲν ἐννοῶ νὰ ὑποχωρήσω, μ' ἔννοεῖτε ;...

Τὶ νὰ τοῦ εἶγα ; Ἄν τοῦ ἀπεκάλυπτα ὅτι ἡ Λιάνα ἔφυγε ἀπ' τὸ Παρίσι θά τὸν ἐσκότωνα μὲ τὴν εἰδησι αὐτή...

Σιωποῦσα συνεπῶς, δὲν εἶεγα λέξι, ἡ καρδιά μου σφιγγόταν. Ἔξαφνα ὁ κ. Σαβᾶς μ' ἐπλησίασε περισσότερο καὶ μοῦ εἶπε :

— Ἐντὸς τῆς ἡμέρας θά τὰ ξέρω ὅλα

κ. Κόμησα. 'Η Λιάνα θά βρισκεται στο σπίτι. 'Εστω και διά της βίας !... 'Εταράχθηκα... Τι έννοουσες με τὰ λόγια του αὐτά ;
 Τὸν κῦτταξα κατὰματα, μ' ἄνησυχία μὰ δὲν μοῦ ἔδωσε νὰ κα-
 τάλωβο τίποτε, δὲν μοῦ εἶπε λέξι, γύρισε τὰ μάτια του ἄλλου...
 Κι' ἀποτόμως μὲ χαίρετῆσε κι' ἔφυγε βιαστικός...
 Πὺ πήγαινε ; Τι εἶχε ὑπ' ὄψιν του νὰ κάμῃ ; Τι εἶχε κάμει
 μᾶλλον ἐπάνω στὴν τρέλλα του, ἐπάνω στὴν ἀπελπισία του ;
 Δυστυχῶς δὲν μποροῦσα πειὰ νὰ εἰδοποιήσω καὶ τὴν Λιάνα. Θὰ
 εἶχε φύγει πειὰ .. Σκέφθηκα ὀποσδήποτε νὰ περάσω ἀπὸ τὸ σπίτι
 τοῦ κ. Μονέλ καὶ νὰ ρωτήσω τί ἀπέγινε. 'Εφυγαν ;... Τότε μπο-
 ροῦν νὰ εἶνε ἤττοχοι. Μόνον τὸν κ. Σαβᾶς σκέπτομαι. 'Ο δυστυ-
 χισμένος !... Πῶς θὰ μπορέσῃ ν' ἀνθέξῃ στὴν συμφορὰ αὐτὴ ;

(Ἀπ' τὸ Ἡμερολόγιο τοῦ 'Ερνέστου Σαβᾶς)

(Μετὰ τὸ μεσημέρι)

'Η ὥρες περνοῦν...
 Ἀπὸ τὴν ἀστυνομία δὲν ἔλαβα ἀκόμη εἶδησι. Θὰ ἐπιγίαινα μὸ-
 νος μου, μὰ ἡ τροπὴ μὲ κάνει νὰ διατάζω...
 Κάθουμαι σπίτι, πλάι στὸ τηλέφωνο καὶ περιμένο, περιμένο μ'
 ἀγωνία ἀνθρώπου ποῦ τὸ τηλεφωνικὸ σύρμα θὰ τοῦ φέρει τὴ ζωὴ
 ἢ τὸ θάνατο !...

Τὸ πρῶτ' ἔξαπέρασα ἀπ' τὸ
 σπίτι τοῦ Μονέλ. Προουσιάζθηκα
 ἢ οἰκονόμος του καὶ μοῦ ἐπανελάβε
 τὰ ἴδια λόγια.

- 'Ο κύριος λέει...
- Κάνεις κακὰ νὰ ψεύδεσαι,
 τῆς εἶπα.
- Ἐκοκίγητε ἀπὸ ντροπὴ ἢ θυ-
 μὸ καὶ μοῦ ἀπάντησε :
- Κύριε Σαβᾶς, μὲ ἀδικεῖτε !
- Μοῦ λέτε ψέμματα !
- Σὰς λέω τὴν ἀλήθεια. 'Ο κύ-
 ριος λέει...

— 'Ο κύριός σου κρύβεται. Εἶ-
 νε ἕνας δειλός, ἕνας ἀρχεὺς !...
 Ἄλλὰ δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ κἀνῃ τὸ
 ἴδιο πολὺν καιρὸ. Θὰ τὸν συναν-
 τήσω. Καὶ τότε...
 — Δὲν θὰ τὸν συναντήσετε κ.
 Σαβᾶς.

- Γιατί κυρία ;
- Γιατί ὅπως σὰς εἶπα ὁ κ. Μο-
 νέλ λέει. Δὲν βρισκεται στὸ Πα-
 ρισί...

— Αὐτὸ θὰ τὸ δοῦμε...
 'Εφυγα κατοπιν χωρὶς νὰ τῆς
 πῶ λέξι. Στὸ δρόμο σκεφτόμουν
 τὰ τελευταῖα τῆς λήγια. Τι ἔνο-
 οῦσε λογοντάς μου ὅτι δὲν θὰ ἔα-
 ναδῶ τὸν κύριό τῆς ; 'Ελεγε ἀλή-
 θεια ; Μήπως ἔφυγαν ! Ἄλλὰ ποῦ
 θὰ μποροῦσαν νὰ πάνε ; Σὲ και-
 μὰ ἐξοχ' ἴσως, ἔξω ἀπ' τὸ Πα-
 ρισί. Ἄν εἶνε ἐστὶ θὰ τοὺς ἀνακα-
 λύψῃ ἡ ἀτυτυχία...

'Εκαμα μιὰ ἔρευνα στὸ γραφεῖο
 τῆς Λιάνας. Δὲν βρῆκα τίποτα σ' αὐ-
 τὴν συστάριά τῆς.

Εἶχε φροντίσει φαίνεται νὰ ἔξα-
 πανίση ἢ νὰ πῆρῃ μαζί τῆς τῆς ὑ-
 ποτιπες ἐπιστολές τῆς.

Δὲν θυμοῦμαι κ' ἐγὼ ἀπὸ πότε ἔχω νὰ φάγω. Αἰσθάνομαι τρο-
 μακτικὴ ἐξάνλησι. Θὰ πάρω κάτι στὸ ποδὶ καὶ θὰ περιμένω εἰ-
 δήσεις ἀπ' τὴν Ἀστυνομία, θὰ περιμένα μ' ἀγωνία καὶ χτυπο-
 κάδα !...

Δὲν θὰ μὲ λυπηθῇ στὸ τέλος ὁ Θεός ;
 Δὲν ἐβασανίσθηκα ἀρεκτὰ ὡς τώρα ;

(Ἀπ' τὸ Ἡμερολόγιο τοῦ 'Ερνέστου Σαβᾶς)

(Ἀπόγευμα)

Μὲ πνίγει ἡ ἀγωνία !
 'Η ἀνυπομονησία μὲ σκοτώνει !
 Τι πρέπει νὰ κάμω ; Δὲν μὲ χωράει πειὰ ὁ τόπος, ὅλα στρφο-
 γορίζουν γύρω μου, ἡ νευρικότης μου δὲν ἔχει ὄριμ...
 Γιατί δὲν μ' ἐκάλεσε ὁ Διευθυντῆς τῆς ἀστυνομίας ὅπως μοῦ
 εἶχε ὑποσχεθῇ ; Τι συμβαίνει ἄραγε ; Εἶνε δυνατόν ν' ἀπέτυχαν
 στὰς ἐρευνάς του ; 'Εχουν λοιπὸν κρυφτεῖ τόσο καλὰ ;
 Ἄν ὡς τὸ βράδυ δὲν λάβω τὴν εἰδοποίησι ποῦ περιμένο, θὰ
 τρέξω μόνος μου στὸ σπίτι τοῦ Διευθυντοῦ. 'Οταν κανεὶς πνίγεται
 δὲν φροντίζει γιὰ τοὺς τύπους... Κ' ἐγὼ εἶμαι ἕνας ναυγάος, μέσα
 στὴν πειὸ ἄγρια φορητοῦνα...

Λιάνα, Λιάνα, τὸ κακὸ ποῦ μοῦκινες θὰ μὲ φέρῃ στὸ τέλος στὸ
 φρενοκομεῖο ἢ στὸν τάφο !... Τὸ
 καταλαβαῖνω καλὰ...

(Ἀπ' τὸ Ἡμερολόγιο τῆς κομῆ-
 σης Ρ...)

'Ἐπέρασα ἀπ' τὸ σπίτι τοῦ κ.
 Μονέλ.

(Ἀπολουθεῖ)

ΠΑΡΑΣ... ΜΕ ΟΥΡΑΝ !..

ΟΙ ΠΛΟΥΣΙΩΤΕΡΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

'Ο σημερινὸς Φόρντ καὶ οἱ Φαραῶ τῆς Αἰγύπτου. Τὰ πλού-
 τη καὶ τὰ τέκνα τοῦ Ραμσή. Οἱ ἠθαστροὶ τοῦ Σολομώντος.
 'Η περιουσία τοῦ Κροῖσου. Τὰ δῶρα ποὺ πρὸς τὸ μαντεῖον
 τῶν Δελφῶν. 'Εἶνα δῶρον πρὸς τὸν Ξέρξη.

'Ο πλουσιώτερος ἀνθρώπος τῆς γῆς σήμερα εἶνε ὁ γνωστός με-
 γαλι βιομηχανός, κατασκευαστῆς αὐτοκινήτων, 'Ερρίκος Φόρντ,
 τοῦ ὁποῦο ἡ περιουσία σύμφωνα μὲ τὴν περυσινὴ κρατικὴ κατα-
 γραφὴ ὑπερέβη τὸ ἕνα δισεκατομμύριον εἰς δολλάρια !...

'Επὶ τῇ εὐκαιρίᾳ αὐτῇ οἱ Ἄμερικανοὶ διεκλήρουσαν ὅτι ὁ Φόρντ
 εἶνε ὁ πρῶτος «μυλλιοναῖος» στὴν παγκόσμιον ἱστορία, δηλαδὴ ὁ
 πρῶτος ἀνθρώπος ποῦ ἡ περιουσία του ἔφθασε τὸ δισεκατομμύ-
 ριον δολλαρίων.

'Ἐν τούτοις κάποιος Ἄμερικανὸς ἀρχαιολόγος κατέρριψε μὲ ἱστο-
 ρικά ντοκουμέντα τὸν ἰσχυρισμὸν αὐτὸν καὶ ἀπέδειξε, ὅτι ὁ πρῶτος
 «μυλλιοναῖος» εἶνε ὁ Φαραῶ τῆς Αἰγύπτου Ραμσή ὁ 3ος, ὁ ὁποῖος
 ἐβασίλευσε τὸ 1270 π. Χ.

'Ο ἱστορικὸς Διόδωρος ἀναφέρει
 ὅτι ἡ περιουσία τοῦ Ραμσή ἔφθασε
 τὶς 400 000 τάλαντα, δηλαδὴ 2 1/2
 δισεκατομμύρια προπολεμικῆς δρα-
 χμῆς, περίπου μισὸ ἑκατομμύριον δολ-
 λάρια.

'Ἐὰν ὁμως λάβῃ κανεὶς ἕλ' ὀ-
 ρει του ὅτι ἡ ἀγοραστικὴ ἀξία του
 νομισμάτος, στὴν ἀρχαιολογικὴ ἐκεί-
 νῃ ἐποχῇ, ἦταν εἰκοσάπλασια τῆς
 σημερινῆς, (ἀφοῦ ἕνα βῶδι ἐστοιχι-
 ζε 60 σημερινῆς δραχμῆς καὶ ἕνα
 καντάρι στῶρι 30 δραχμῆς) καταλή-
 γει στὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ πραγμα-
 τικὴ περιουσία τοῦ Ραμσή ἦταν
 10 δισεκατομμύρια δολλάρια, δη-
 λαδὶ δεκαπλασία τῆς τοῦ Φόρντ !...

'Ἐννοεῖται ὅτι καὶ ὅλοι σχεδὸν
 οἱ ἄλλοι Φαραῶ τῆς Αἰγύπτου εἶ-
 χαν περιουσίες ἀνάλογες πρὸς τὴν
 τοῦ Ραμσή 3ου καὶ ἐστὶ ἐξηγηταὶ
 πῶς οἱ βασιλεῖς αὐτοὶ ἐνῶ συντη-
 ροῦσαν πολυπληθέστατες οἰκογέ-
 νειες δὲν εἶχαν ποτὲ ἰκονομικῆς
 στενοχωρίας, Λόγου χάριν ὁ Ρ. μ-
 σῆ; 2ος, τῆς 19ης δυναστείας, εἶ-
 γε οὔτε πολλὰ οὔτε λίγα, 200 παι-
 διά !

'Ἄλλοι μυλλιοναῖοι στὴν ἀρ-
 χαιότητα ἦταν ὁ βασιλεὺς Σολομὼν
 καὶ ὁ Κροῖσος.

'Ο Σολομὼν ὡς γνωστὸν εἶχε
 ἐτήσιον ἰσθόνημα 150 ἑκατομμυρίων
 χρυσῶν φράγκων.

Γιὰ τὸ ἀκριβὲς ποσὸν τῆς περι-
 ουσίας τοῦ Κροῖσου δὲν ὑπάρχουν
 συγκεκριμένως πληροφορίες. Ἄλ-
 λά μορεὶ κανεὶς νὰ τὴν ὑπολογίσῃ
 κατὰ προσέγγισιν ἂν λάβῃ ὅπ' ὄψι
 μου τὴν δωρεὰ ποῦ ἔκανε στὸ Μαν-
 τεῖο τῶν Δελφῶν, γιὰ νὰ ἐπικαλε-
 σθῇ τὴν εὖνοια τῶν θεῶν κατὰ τὴν ἐκστρατείαν ποῦ ἐσχέδιαίτε
 ἐναντίον τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν καὶ ἡ ὁποία, ὡς γνωστὸν,
 ἐπέφερε τὴν κατὰστροφὴν του.

'Ο Ἡρόδοτος περιγράφει λεπτομερῶστα τὰ δῶρα τοῦ Κροῖ-
 σου πρὸς τὸ Μαντεῖο τῶν Δελφῶν. Ἀπὸ τὴν περιγραφήν δὲ ἐκείνην
 τοῦ Ἡροδότου ἀποδεικνύεται ὅτι τὰ δῶρα αὐτὰ ἦσαν ἀξίας 17 δι-
 σεκατομμυρίων δραχμῶν σημερινῶν. Ἄν λοιπὸν ὑπολογίσῃ κανεὶς
 ὅτι ὁ Λυδὸς ἐκείνος βασιλεὺς ἔστειλε στὸ Μαντεῖο ἔστω καὶ τὸ
 ἕνα εἰκοστὸ τῶν ἠθαστρῶν του καταλήγει στὸ συμπέρασμα, ὅτι ἡ
 περιουσία του δὲν ἦταν ὀλιγώτερη ἀπὸ 300 δισεκατομμύρια δραχ-
 μῶν, δηλαδὴ πάντως ἀσυγκρίτως ἀνώτερη ἀπὸ τὴν περιουσία τοῦ
 'Ερρίκου Φόρντ.

'Ἄλλὰ καὶ οἱ συγγενεὶς τοῦ Κροῖσου οἱ περισσότεροι τοὐλάχιστον,
 ἦσαν μυθῶδῶς πλούσιοι. Ἀπόδειξις ὁ Πίτζιος, ὁ ὁποῖος θέλοντας νὰ
 περιποιηθῇ τὸν βασιλεῖα τῶν Περσῶν Ξέρξη καὶ νὰ τοῦ κἀνῃ ἕνα
 δῶρον τοῦ ἔστειλε ἕνα χρηματικὸν ποσόν, τὸ ὁποῖον εἶνε σημερινὸ
 νόμισμα ὑπολογίζεται σὲ 2 ἑκατομμύρια ἑλληνικῆς δραχμῆς.

'Οταν δὲ ὁ Ξέρξης μὴ θέλοντας νὰ φανῇ ἀπληστος προσεφέρθη
 νὰ τοῦ ἐπιστρέψῃ μέρος τῶν
 χρημάτων αὐτῶν, ὁ Πίτζιος
 τὸν καθυστάσας, πληροφοροῦν-
 τας τὸν ὅτι τὸ ποσὸν αὐτὸ
 ποῦ τοῦ ἔστειλε ἦταν ἐντελῶς
 δῶσαντο ἐναντι τῆς μεγάλης
 του περιουσίας...

'Απελπισμένος, ἄθυμος, θλιβερός, ἔρημος κα' ἄρρηκτος ὅλη νύχτα...

